

Kapitola dvacátá třetí

JAK PÁN JEŽÍŠ KRISTUS VLÁDNE NAD SVÝM STVOŘENÍM, ZÓNOU VYMÍSTĚNÍ A PLANETOU NULA

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 551 – 565, 23. kapitola.

Dne 9. května 1988 v 4:58 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Není možno, aby omezený lidský rozum pochopil či obsáhl proces, prostředky, metody a způsoby, jakými Pán Ježíš Kristus vládne a působí ve Svém Stvoření, v zóně vymístění a na planetě Nula v jejich vyčerpávající úplnosti. Doopravdy většina aspektů tohoto působení a vládnutí pro svou obrovitou velikost, intenzitu a rozsah nemůže vstoupit do lidské mysli žádným videm lidské percepce, myšlení, ba ani intuicí. Neexistuje nic v jejich schopnosti vnímat, chápat a představovat si, co by bylo s to poskytnout třebas i sebevzdálenější ponětí o tom, jak se to odehrává. Toto je však pravdou ve většině případů nejen o lidských tvorech, ale také o každé sentientní mysli v jsoucnu a bytí. Důvod k tomuto ohrazení pro všechny bez ohledu na to, jak je kdo duchovně pokročilý, je v tom, že proces vládnutí a působení ve Stvoření, v zóně vymístění a na planetě Nula se odehrává z Absolutního stavu.

Tím, že všechny sentientní entity jsou relativními vůči tomuto Absolutnímu stavu, nejsou s to plně pochopit většinu aspektů tohoto procesu. Pro relativnost svého stavu jejich chápání se omezuje jen na relativní termíny. Někteří chápou víc, někteří méně v závislosti na stupni svého duchovního vývoje. Každé chápání, vycházející z relativní pozice, bude při pokusu o aplikování na něco, co má absolutní kvalitu, hodnotu a působivost, pouze relativním. Odtud tedy jeho značná omezení. Avšak některé relativní představy o této činnosti, vládě a působení jsou přístupny dokonce i lidské mysli, která je nejomezenější ze všech. Určité aspekty tohoto procesu již byly zjeveny skrze Emanuela Swedenborga v jeho knize „Božská prozřetelnost“ a v některých pasážích předešlých knih i této knihy „Nového zjevení“. Nicméně, jak víte, od té doby došlo k mnohým hlubokým a revolučním změnám ne jenom ve Stvoření, nýbrž - což je nejdůležitější – v Přirozenosti Vladaře, Samotného Stvořitele. Tyto změny mohou také odrážet změny ve způsobu, rozsahu a prostředcích, jimiž Pán Ježíš Kristus, který je absolutním a jediným Vladařem a Stvořitelem, vládne a působí ve Svém Stvoření, v zóně vymístění a na planetě Nula.

Jak můžete vidět, jsou užívána tři určení pro toto vládnutí: Stvoření, zóna vymístění a planeta Nula. Důvod pro toto rozlišení je v tom, že každá zvláštní sféra vládnutí vyžaduje rozličné prostředky, způsoby a nástroje. Co se může uplatňovat a co vede v určitým výsledkům ve Stvoření, nemusí takovým být v zóně vymístění. A co je použitelné a přináší výsledek v zóně vymístění, nemusí takovým být na planetě Nula. A ačkoliv se má za to, že planeta Nula je umístěna na pokraji či v rámci sféry zóny vymístění, je její kosmické, duchovní, duševní a fyzické postavení takové, že vyžaduje velmi zvláštní přístup vládnutí nad jejím osudem. Tato pozice planety Nula byla prodebatována v sedmnácté kapitole této knihy i v jiných kapitolách.

Proberme velmi stručně a ve velmi omezeném smyslu to, jak se děje toto vládnutí a působení Pána Ježíše Krista. Zásadně jsou to čtyři metody vládnutí nad Stvořením, čtyři metody vlády nad zónou vymístění a tři metody vládnutí nad planetou Nula.

První metoda vládnutí nad Stvořením má co činit se samotnou strukturou Stvoření. Jak víte, je veškeré Stvoření ideou Stvořitele, jež se vyskytuje ve stavu niternosti a jež se promítá do procesu zevnějšnosti. Takže se Stvoření může pojímat jako zevnějšnost Stvořitelových idejí. Jelikož se tyto ideje vyskytují v absolutním stavu, mají proto absolutní hodnotu. Vždy jsou, protože jejich Tvůrce vždy JEST. Tento stav idejí zajišťuje několik důležitých věcí:

(a)

Svým nepřetržitým nastáváním v Absolutním stavu niternosti Stvořitele zajišťují to, že Stvoření vždycky je.

(b)

Ježto jsoucno a bytí Stvoření úplně závisí na nastávání těchto idejí v Absolutním stavu, je jeho nepřetržitě jsoucno a bytí zajištěno. Je nutné chápat, že Stvoření a jeho běh jsou možné jenom proto, že Stvořitel udržuje ve Svém Absolutním stavu niternosti všechny nutné ideje pro jsoucno a bytí Stvoření, pro jeho rozvoj a vývoj na všech jeho funkčních úrovních. Z tohoto důvodu kdyby takové ideje byly vyřazeny a přestaly se vyskytovat v Absolutním stavu niternosti Stvořitele třeba i na zlomek okamžiku, přestalo by veškeré Stvoření okamžitě být a existovat.

(c)

Absolutní hodnoty těchto idejí zajišťují trvalou užitečnost jsoucna a bytí Stvoření. Pokud tyto hodnoty existují v absolutním smyslu, pak užitečnost jsoucna a bytí Stvoření se nikdy nemůže vyčerpat.

(d)

Nepřetržitost výskytu těchto idejí v Absolutním stavu niternosti Stvořitele zajišťuje, že Stvoření je motivováno k tomu, aby odráželo, nosilo a projevovalo všechny nekonečné rozmanitosti všech aspektů těchto Absolutních idejí. Bez takového neustálého motivování by se Stvoření zhroutilo a přestalo fungovat a plnit účel, pro který bylo stvořeno.

Nuže výskyt těchto idejí se děje v Absolutním stavu. Díky tomuto faktu jsou tedy absolutní. Také proces projekce obsahu těchto idejí do zevnějšnosti té niternosti je sám o sobě absolutní. Avšak v momentě, kdy zevnějšnost se stane svou vlastní manifestací, samým faktem, že se stává (což značí, že tak tomu nebylo vždycky), stává se relativní vůči tomu absolutnímu. Avšak tím, že se tento relativní stav odvozuje ze svého absolutního zdroje, může se pojímat jako rozšíření absolutního do jeho relativních podmínek. Nejen že je toto relativní extenzí absolutního, nýbrž absolutní je přítomno ve svém rozšíření v relativním smyslu. Jak si pamatujete, ačkoliv nic z relativního není přítomno v absolutním, je absolutní vždycky přítomno v relativním a naplňuje je docela. Z Absolutního stavu se může relativní kondice vnímat, rozlišovat a obsáhnout v absolutním smyslu tím, že relativnost je extenzí a procesem toho absolutního. Takto Stvořitel ze Svého Absolutního stavu zná z první ruky,

v absolutním smyslu, do všech nejmenších podrobností co se děje v jakýchkoliv relativních stavech (podmínkách, okolnostech).

Tím, že veškeré Stvoření je Jeho/Její relativní kondicí – zevnějšnost je vždycky relativní vůči niternosti – je Stvořitel v tom nejpřímějším kontaktu se všemi událostmi Stvoření kdykoliv, kdekoliv, v jakémkoliv stavu, v jakýchkoliv podmínkách a procesech. Z pozice této přímé zkušenostní znalosti a vnímání vládne Stvořitel nade vším Svým Stvořením a jeho všemi multivesmíry.

Druhá metoda vládnutí nad Stvořením se vztahuje na strukturu všech čijících entit a na jejich čivou mysl. Pokud si vzpomínáte, každá sentientní entita ve Stvoření je nádobou a nositelem velice specifického a jedinečného aspektu elementu ideje čivosti, která se odvozuje z Absolutní ideje Absolutní čivosti Stvořitele. Jak již také víte, hlavním účelem stvoření všech těchto sentientních entit bylo to, aby se mohlo uskutečňovat sdílení a oplácení Absolutního života Stvořitele v duchu úplné svobody a nezávislosti. Byla pro tento účel Tvůrcem stvořena zvláštní jednotlivá prostředí, kam byly umístěny sentientní entity. Tato prostředí byla stvořena tak, že byla úplně závislá na funkci sentientní mysli čijících entit.

Duchovní principy a zákony nyní stanoví, že každý aspekt elementu ideje nejen že závisí na samé té ideji, ale že spolu s tou ideou závisí na svém původci. A nejen to: Ale že každý aspekt té ideje nosí v sobě jedinečnou přítomnost svého Tvůrce v relativním stavu. Podle tohoto principu je Stvořitel – jsa Absolutní niterností – přítomen přímo v každé relativní vnějšnosti skrze a pomocí všech sentientních entit, jež jsou nositelkami všech těchto rozmanitých aspektů. Z této pozice je Stvořitel schopen vnímat okamžitě všechny události, dění, okolnosti, procesy a stavy nejen ve Stvoření a jeho prostředích, nýbrž také v každické sentientní mysli. Tím, že prostředí Stvoření byla učiněna závislá na funkci sentientní mysli, ví Stvořitel z pozice Svě přítomnosti v té mysli okamžitě o jakékoliv možné poruše či úchylce v řádu Stvoření i sentientních entit. Toto umožňuje Stvořiteli uvést do souladu jakoukoli odchylku a napravit a opravit jakékoli špatné fungování.

Je nutno, abyste rozuměli, že Stvoření ani sentientní entity – jsou relativními a ne absolutními – nemohou být dokonalé v absolutním smyslu. Pouze Absolutní Stvořitel je absolutně dokonalý. Avšak cokoliv menšího než Tvůrce – nehledě na to, jak je pokročilé – byt' by bylo v řadě hned za samým Stvořitelem, přesto není absolutní. Proto tímto faktem vše a každý podléhá nějakým příležitostným omylům, nesprávným vjemům anebo tomu, že není ve shodě s ostatním Stvořením. Principem je zde, že čím blíže ke Stvořiteli, tím méně nastává takových omylů a chyb. Čím větší je vzdálenost od Stvořitele, tím větší je možnost takových omylů, nesprávných vjemů a chyb.

Jsa přítomen v tom nejniternějším sentientní mysli, Stvořitel okamžitě postřehne v té sentientní mysli každý možný nedostatek a ihned jej v této, skrze tuto a touto myslí napraví. Jsou tedy v tomto ohledu hladký běh a trvalá údržba stvoření zajištěny navěky.

Tato modalita vládnutí nad Stvořením dává všem sentientním entitám zkušenostní pocit, že se na tom procesu sami účastní osobně, přímo a intimně, neboť všechny ideje toho vládnutí jsou plozeny Stvořitelem skrze ně a jimi samotnými. Jsou přijímateli, uchopovateli a prováděči těchto idejí, přicházejících od Stvořitele.

Třetí metoda vládnutí se vztahuje na principy a zákony tvořivosti. Tyto zákony a principy jsou integrálními stavy a podmínkami Absolutní přirozenosti Stvořitele.

Fakticky – zopakováno zas a znovu (k neradostnému podivení těch, co si stěžují, že v této knize existuje příliš mnoho nadbytečnosti), že Stvořitel je Si Sám/Sama Absolutními zákony a Principy. Takže proces stvoření se nemůže odehrávat mimo těchto zákonů a principů. Některé z těchto zákonů byly formulovány v desáté kapitole této knihy.

Proces stvoření nejen se řídí těmito zákony a principy, ale Stvoření nemůže být stvořeno a ani se pak nepřetržitě udržovat, aniž by se tyto zákony a principy staly jeho integrální přirozeností. Z toho důvodu může se říci, že Stvoření je řízeno zákony a principy svého Stvořitele, a protože Stvořitel je Sám/Sama svými vlastními Zákony a Principy, je v nich přímo přítomen ve všech dobách, na všech místech, ve všech stavech a za všech okolností. Stvořitelova přímá přítomnost v těchto Zákonech a Principech Mu/Jí umožňuje okamžitě zvědět v absolutním smyslu vše, co se děje ve Stvoření. Jakákoliv porušení či odchýlení se od těchto zákonů a principů se ihned registrují a vnímají a takřka okamžitě se provádějí nápravné akce.

Tedy tyto výše uvedené tři metody vládnutí nad Stvořením se uplatňují vždy ve směru z nitra navenek. Pán Ježíš Kristus, kdo je Stvořitelem, vládne nad Svým Stvořením ze stavu Své Absolutní niternosti. Toto je vládnutí jdoucí „od“ směrem „do“. V tomto druhu vládnutí neexistuje nic, co by mohlo být v tom „do“. „Do“ je vždy extenzí toho „od“. Nemá své nezávislé jsoucno a bytí. Do určité míry to bylo nedostatkem. Tento typ vládnutí se může pojímat jako jednostranný.

Musíte chápat velmi jasně, že Přítomnost Stvořitele v Jeho/Jejím Stvoření a v sentientních entitách byla vždy niterná. Byl v niternosti Stvoření, ale ne v zevnějšnosti Stvoření. Toto bylo důvodem, proč veškeré vládnutí se dělo ve směru z nitra navenek, nikdy ze zevnějšku dovnitř. Nebyl-li Stvořitel nikdy v zevnějšnosti Stvoření, nemůže žádné vládnutí postupovat směrem z vnějšku do niternosti. Aby se napravila tato situace, bylo nutno, aby se Stvořitel ve formě Ježíše Krista vtělil v tom nejzevnějším Stvoření či navenek od Stvoření a přijal relativní kondici a kondici, jaká se neodvozovala ze žádné ideje Stvořitele. Takže Stvořitel jako Ježíš Kristus zkušenostně prožil své Stvoření z jeho vlastní vnější pozice a z postavení navenek od Stvoření. Zvláštním a tajemným procesem křížení a fúze inkorporoval Stvořitel ve Své Absolutní přirozenosti proces zevnějšnosti Stvoření a stav „navenek“ od Stvoření, stav se Pánem Ježíšem Kristem.

Jak vidíte, existují zde dva faktory: Jeden je zevnějšnost Stvoření a druhý je přebývání navenek od Stvoření (navenek od té zevnějšnosti). Být navenek od Stvoření znamená být v zóně vymístění a dívat se na Stvoření z úplně odlišného pohledu. Být v zevnějšnosti Stvoření znamená vnímat Stvoření z pozice zevnějšnosti, ale stále ještě být integrální částí Stvoření. V té spoluvýznačnosti „zevnějšnosti“ je integrální částí Stvoření, jsouc jeho přírodním stupněm. Takže být v přírodním stupni Stvoření znamená vnímat Stvoření z pozice jeho zevnějšnosti. Být navenek od Stvoření (navenek od zevnějšku) znamená nemít žádný podíl na Stvoření. A to je negativní stav. Vrátime se k této otázce za chvíli.

Aby byla úspěšná, musela inkarnace Nejvyššího – Stvořitele ve formě Ježíše Krista do stavu vně Stvoření sledovat určité zákony a principy. Zde je velká záhada, jaká nikdy dříve nebyla zjevena.

Ježíš Kristus před vstupem do těla, připraveného v lůně Marie, musel projít tím speciálním intermediálním světem jako každý jiný. Musíte dodržovat vlastní pravidla, chcete-li, aby vše proběhlo, jak se patří. A nejen to – zatím co byl v tom světě, navštívil

Ježíš Kristus přírodní čili nejzevnější stupeň Stvoření, kde při tom získal určité elementy, které pak vtělil do povšečnosti Své duševnosti – Ježíše i do své zevní mysli - Krista. Získání těchto elementů bylo nutnou podmínkou pro bezpečný vstup na planetu Nula, pro získání speciální kondice a těla - masa, jímž a skrze něž mohl vstoupit do nejvenkovnější oblasti Stvoření (zevnějšku a zevněžnosti) – do zóny vymístění a do všech jejich pekel a oblastí.

Tedy inkarnaci Ježíše Krista v zóně vymístění, na planetě Nula a cestou planety Nula předcházel speciální druh návštěvy Ježíše Krista v přírodním stupni Stvoření, kde zkušenostně zažil Své Stvoření ve směru zvenčí dovnitř.

Během této návštěvy ustanovil tam Ježíš Kristus zvláštní věčný stav, jaký Mu/Jí dovoluje být přítomen ve Svém Stvoření ne jenom ve směru z niternosti do zevniternosti, nýbrž také simultánně a synchronně ve směru zvenčí dovnitř. Z této nové pozice, jsa ve Svém Absolutním stavu, Pán Ježíš Kristus vládne Svým Stvořením bilaterálně. A toto je čtvrtou modalitou vládnutí. Tot' způsob všeobšáhle vlády. Tento typ vlády existoval ve Stvořiteli potenciálně, nikoliv jako skutečná realita. Jako realita existoval v příslibu Stvořitele, učiněném všem v Jeho/Její Stvoření, že v jednom bodě času a prostoru napraví tuto situaci.

Co je nutno, abyste si uvědomili znovu, je to, že Stvoření se tvoří z niternosti směrem k zevniternosti. Proto Stvořitelova přítomnost ve Stvoření musí být nejdříve ve směru zevnitř navenek. Nemůže být ze zevnějšku dovnitř, neboť ten zevnějšek se nejdříve musí stvořit. Jakmile však tento zevnějšek je stvořen, zařídí se ustanovení podmínek, jaké by dovolovaly Stvořiteli prožívat Své Stvoření nejen ze Svého Absolutního niterného stavu (Absolutní niternosti), nýbrž také z pozice Jeho relativnosti – ze zevněžnosti.

Stvořitel ve Svém původním stavu nemůže zakoušet Své Stvoření z vlastní pozice, protože nic, co má relativní podstatu, není v Ném/Ní obsaženo. Proto taková zkušenost je jen nepřímá, relativní sentientní mysli a skrze ni. Ale tato zkušenost je omezená faktorem, že přítomnost Tvůrce v jakékoliv sentientní mysli je vždy uvnitř té sentientní mysli, a z té pozice je také vně té sentientní mysli. Opět se musí zdůraznit, že tato zkušenost se získává ve směru z nitra navenek. Jediná možná cesta, jak napravit tuto situaci a prožívat Stvoření tak, jak to činí sentientní entity, bylo stát se jednou z nich ve všech jejich podmínkách a se všemi jejich atributy. Tou zkušeností byl ke třem výše uvedeným druhům přidán nový modus vládnutí nad Stvořením – modus směru zvenčí dovnitř.

Potřeba zavedení tohoto způsobu vládnutí vyvěrá nejen z faktu, že se stal všeobšáhlou formou vlády, a tedy ve všech směrech přímější než před tím, ale i proto, že to umožnilo Stvořiteli, aby byl osobně přítomen v nejzevniternějším stupni Stvoření a také navenek od Stvoření. A nejen to: Také – což je nejdůležitější – tato přítomnost je nutná v absolutním smyslu, má-li se kdy negativní stav naprosto úplně eliminovat. Jak bylo dříve uvedeno, přítomnost Pána Ježíše Krista v tom stupni a v zóně vymístění zajistí v budoucnosti, že negativní stav navěky nikdy nebude reprodukován, neboť k tomu nemůže dojít, pokud je tam On/Ona přítomen.

Vláda Pána Ježíše Krista nad zónou vymístění se děje podle poněkud jiného vzoru.

V první instanci oponuje zóna vymístění pravé struktuře Stvoření tím, že je navenek od Stvoření (navenek zevniternosti). Původní materiál, z něhož zóna vymístění byla vybudována, sestává ze všech prvků pravého Stvoření, jenže v protikladném stavu a

zpitvořené formě. Tyto elementy jsou úplně jinak zkombinované a řídí se podle jiných zákonů a principů. Sledováním tohoto vzoru produkuje zóna vymístění speciální duchovní tlak a ovzduší, které doprovází její jsoucno a bytí. Tento nátlak je namířen proti pravému Tvůrci a proti Jeho/Jejímu Stvoření. Proto veškeré rozpložení zóny vymístění ve všech svých detailech se stává nezákonným a neřádným. Neustále narušuje všechny zákony a pořádky.

Z tohoto rušivého faktoru je možno snadno pozorovat a vnímat všechny komponenty zóny vymístění. Vezme-li se v úvahu to, že Stvořitel působí z Absolutní kondice Absolutního zákona a Řádu, pak vše, co se staví proti této kondici, je ovládáno procesem Absolutní znalosti rozdílu existujícího mezi pravým Stvořením a zónou vymístění. Principem zde je to, že jakákoliv akce, podniknutá Stvořitelem ve Stvoření, vyvolává okamžitou protichůdnou reakci v zóně vymístění. Znáte-li celou povahu všech akcí v absolutním smyslu, pak budete znát všechny reakce rovněž v absolutním smyslu. Pomocí Absolutní znalosti toho, jak zóna vymístění bude reagovat na tyto akce, vládne Stvořitel veškerým jejím osudem a údělem.

Ve druhé instanci odmítají negativní sentientní entity uzнат přítomnost Stvořitele v sobě – ve své schopnosti svobodně volit a měnit se a popírají tu přítomnost. Prostě se obrátí zády k té přítomnosti. Jsa v absolutním stavu, zná Stvořitel v absolutním smyslu, co jsou důsledky, následky a výsledky takového odmítnutí a popření. Může tedy u nich Stvořitel předvídat do nejmenších podrobností všechny druhy chování, postojů, výběrů se všemi jejich důsledky. Prostředky, danými tou znalostí, vládne Stvořitel nad osudy všech negativních členů v zóně vymístění. Znáte-li v absolutním smyslu, co jsou důsledky přijetí Stvořitele a Jeho/Jejích Zákonů a Principů, pak také budete znát v absolutním smyslu všechny následky, výsledky a důsledky jejich nepřijetí, odmítnutí a popření.

Jelikož Stvořitel určuje všechny důsledky, výsledky a následky přijetí a inkorporování v absolutním smyslu, určuje taky v absolutním smyslu i všechny následky, výsledky a důsledky kursu oponujícího takovému přijetí a inkorporování. Proto Stvořitel zná absolutně vše o každém a všem v zóně vymístění z tohoto protichůdného trendu a z té pozice tam pak vykonává Svoji vládu.

Ve třetí instanci nepřetržitý tvůrčí proces Stvořitele velmi zaměstnává obyvatele zóny vymístění tím, že narušují vše nové, co je stvořeno Tvůrcem. Takže vždy, když Stvořitel přijde s něčím novým, co uvede do Stvoření nebo k němu přidá, vznikne následkem těchto nových okolností v tkanivu pseudojsoucna a pseudobytí zóny vymístění bolestný rozruch. Aby se tato situace napravila, obyvatelé zóny vymístění ihned zfabrikují něco, co má přesně opačnou kvalitu toho, co bylo Tvůrcem stvořeno. To vybalancuje jejich zónu.

Jelikož obyvatelé zóny vymístění sami nikdy nemohou přijít na něco nového a spíš vždy užívají stejných metod, módů, způsobů a materiálů (odpadků), jakých užívá Stvořitel (jenže zvráceně, zpitvořeně a nezákonně), může se přesná znalost jakéhokoli kroku, který podniknou, snadno vyčíst z původního plánu nového tvořivého počínu. Mějte na zřeteli, že vše, co celé obyvatelstvo zóny vymístění může podnikat, je – reagovat jen na něco, co se děje v pravém Stvoření. Sami o sobě a v sobě nezmohou se na žádné originální tvůrčí činy. Pouze reagují jako následek pravých, primárních činů, které se odehrávají v pravém Stvoření. Takže Stvořitel předvídá přesně, jak budou reagovat a jaké protiopatření a odezvu vyprodukují. Z té pozice vládne Stvořitel nade všemi a vším v zóně vymístění v souladu se Zákonem svolení a zajišťuje tak, že se nic nevymkne z ruky a nic neohrozí stabilitu a rovnováhu Stvoření a že nic a nikdo

neporuší svobodu volby a schopnost měnit se, jaké se těší i všichni členové zóny vymístění; a také aby fungovali v rámci jim přidělených práv a účelu, pro který jim bylo dovoleno být a existovat v jejich vlastním mrtvém životě.

Tyto tři výše uvedené modality vlády v zóně vymístění se odehrávají z vnitřku Stvoření a ze Stavů Absolutní niternosti Tvůrce. Tyto modality neposkytují žádný způsob vládnutí z nitra zevnějšku zóny vymístění. Jak si vzpomínáte, nemohl Nejvyšší – Stvořitel do určité doby vstoupit do vnitřku zevnějšnosti Stvoření bez nebezpečí vyhlazení toho zevnějšního stavu. Z toho důvodu byla vláda nad zónou vymístění z jejího vnitřku dána do rukou jejím původním obyvatelům, kteří ji aktivovali a zabydlili – pseudotvůrcům. Ti ji celou úplně ovládali.

Aby se mohla zahájit konečná úplná eliminace zóny vymístění a jejího negativního stavu, bylo nutno se chopit řízení vlády nad touto zónou z vnitřku její zevnějšnosti zevní pozice. Neexistuje žádná jiná cesta pro docílení tohoto účelu. Jak si pamatujete z dřívějších, toto se nemůže vykonat z pozice pozitivního stavu, nýbrž pouze z pozice stavu negativního.

Z tohoto důvodu Stvořitel ve formě Ježíše Krista vzal na Sebe relativní přirozenost skrze lidské tělo - maso se všemi elementy zóny vymístění a skrze tuto přirozenost a touto přirozeností vstoupil do zóny vymístění osobně a přímo. Během Své osobní a přímé fyzické přítomnosti v té zóně zrušil Pán Ježíš Kristus vládu pseudotvůrců a ze samé pozice vnitřku zevnějšnosti té zóny převzal moc a stal se jejím absolutním a nepopíratelným vládcem. Jsa v Absolutním stavu, zná nyní Pán Ježíš Kristus zónu vymístění nejen z pozice pozitivního stavu pravého Stvoření, ale také z pozice samotného negativního stavu a jeho zóny vymístění.

Z této pozice vládne Pán Ježíš Kristus nyní nad zónou vymístění způsobem bilaterálním. Takové vládnutí vyžaduje osobní fyzickou přítomnost a objevování se v doméně, jaká se ovládá touto zvláštní metodou. Fyzické tělo - maso, vpojené do povšečnosti Přirozenosti Pána Ježíše Krista, dříve Nejvyššího, Jemu/Jí poskytuje prostředky, pomocí kterých Jeho/Její přítomnost v zóně vymístění je podle potřeby rozeznatelná bezprostředními fyzickými smysly.

Vláda nad planetou Nula má však odlišné spoluoznačení. Jak již bylo zjeveno, má planeta Nula a její obyvatelstvo – lidští tvorové zcela odlišnou pozici než skutečné Stvoření i zóna vymístění. Jedno je jisté: Lidští tvorové nemají žádný zkušenostní přímý fyzický přístup a možnost kontaktu se žádnou jinou oblastí Stvoření ani zóny vymístění. Lidští tvorové dokonce nemají žádnou empirickou znalost ani o tom, že takové světy existují. Mají jenom jakési teoretické vědění s přečtenými spekulacními dohady o možnosti jsoucna a bytí takových světů. A je tady jiná věc, že planeta Nula je místem a pozicí, dříve definovanými jako žádné místo a žádná pozice, v čase, který není časem. Přinejmenším není to místo, prostor, čas a pozice, jaké by mohly být porovnány s čímkoliv jiným ve jsoucnu a bytí.

Struktura, obsah, dojmy a vyjadřování lidské mysli a života jsou nejvíce omezené, izolované a separované ve srovnání s čímkoliv jiným ve Stvoření a v zóně vymístění. Lidští tvorové nemají žádnou hmatatelnou moc nejniternější mysli, jaká by jim dovolovala měnit a ovládat v jakémkoli rozsahu jejich životy a fyzické prostředí. Velmi slabou, těkavou, nepředvídatelnou, ve většině případů bezvolně vyjádření některých aspektů myšlenkové kontroly, jako jsou na příklad extrasenzoriální percepce (ESP) a různé parapsychologické fenomény, mají rozsah tak ohraničený a nedůležitý, že jsou komukoliv jinému k smíchu. Jak víte, ostatní část zóny vymístění a všech pekelných, nejen,

že má takovou moc, ale taky je jejich myšlenková moc vysoce vyvinutá a je nesmírně vychytralá. Tuto moc negativní povahy nazývají někteří lidští tvorové buď „černou magií“, nebo „bílou magií“, když chtějí rozlišit použití myšlenkové moci na dobré či zlé účely.

Tato situace poukazuje na to, že lidští tvorové se nacházejí v nejzevnějším postavení samotné zevnějšnosti. Kvůli této neobvyklé a prakticky nemožné pozici není vláda nad planetou Nula a lidským životem nijak lehká.

Sám prvotní způsob vlády je prostřednictvím ilustrace, externalizace, konkretizace a exemplifikace. Všechny duchovní faktory Stvořitelovy Absolutní přirozenosti se mají hmatatelně ilustrovat těmito specifickými mody. Jinak nemůže dojít k tomu, aby se na planetě Nula zachytily. Kdyby se nemohly zachytit, pak by se vliv Božské prozřetelnosti nemohl pociťovat a ani by nemohl mít nějaký dopad na osudy lidských tvorů a planety Nula.

Takže Stvořitelem byla poskytnuta metoda ilustrativní symbolizace, jaká líčí všechny nebo většinu duchovních principů v doslovném jazyce lidských tvorů, čímž jim dovoluje jakési poznání a aplikování těchto principů. Jak víte, závisí přežití každé sentientní entity na tom, zdali je má v jakémkoli možném tvaru či formě.

V tomto ohledu závisí přežití mrtvého života zóny vymístění na uznání a pochopení všech duchovních principů a jejich následném znetvořeném, zfalšovaném a odmítavém vyplňování v jejich původním obsahu. Abyste něco mohli zprznit či znetvořit či zfalšovat či odvrhnout, musíte to nejdříve uznat a pochopit. Jinak nebudete vědět, co a jak se má dít v tomto negativním usilování. Takže přežití zóny vymístění závisí jedině na této schopnosti vidět, rozpoznat a pochopit pravdu všech duchovních principů. Že pak odmítne závazně aplikovat tuto pravdu a namísto toho ji použije pro zfalšování, znetvoření a zprznění – toť jiná věc.

Co se týká lidských tvorů na planetě Nula, pak tito nemají schopnost přímo vnímat, rozeznat či pochopit duchovní principy svou vnitřní, niternou dispozicí z pozice samotných těchto principů. Namísto toho musí být k těmto principům přivedeni oklikou a složitými cestami pomocí externalizace, ilustrace a symbolizace na nějakých velice konkrétních příkladech.

Dobrý příklad k tomu, jak se to dělá, může být nalezen ve Starém zákoně „Bibli Svaté“. Určitá třída lidských tvorů byla zvolena Stvořitelem za tím účelem, aby byla znamením či ilustrací jakýchkoliv následků všech voleb, jakých se jen lidští tvorové dopustí. Tito lidští tvorové se nazývali proroky či syny proroků. Tak například prorok Izajáš musel doslovně chodit svlečen a nahý po dobu tří let na znamení a podiv Egyptu a Ethiopii (Iz. 20:3). Prorok Ezechiel musel doslovně znázorňovat obležení Jeruzaléma a ležet na levém boku, aby nesl nepravost Izraele tři sta devadesát dní (jeden den a jeden rok); a pak musel ležet na pravém boku čtyřicet dní, aby nesl nepravost domu Judova. Během té doby byl donucen se omezit fyzicky, takže se nemohl obracet z jedné strany na druhou, pokud neskončily dny obležení, jím takto znázorňované. Musel si sám připravovat zvláštní druh jídla a pití pro každý den svého omezení či paralýzy (Ez. 4:1-17). Toto vše se dělo na znamení a pro ilustraci toho, jaké budou následky zla lidských tvorů, zde reprezentovaných Izraelem a Judou. Také Ezechielova žena doslovně umřela přímo před jeho očima, podle slova Páně, a jemu nebylo dovoleno po ní truchlit či projevit znak zármutku, aby se tak ilustrovalo, co se stane s dětmi Izraele (Ez. 24:15-24).

Pouze takovými extrémními doslovnými ilustracemi na konkrétním chování některých lidských tvorů je zobrazeno působení a vládnutí Stvořitele na vaší planetě. Kdyby nebylo takové zobrazení, pak by to vedlo k tomu, že by lidští tvorové popřeli fakt, že nad nimi vládne Stvořitel. Takové zapření v planetárním měřítku by vedlo k jejich vyhlazení. Pokud na vaší planetě je několik lidských tvorů, kteří jsou si vědomi faktu působení Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista – Stvořitele, bude planeta Nula zachována při životě. Bytí naživu jakéhokoliv života závisí na tomto faktoru.

Duchovním principem je zde to, že Stvořitel je přítomen ve vnitřním smyslu takových znamení, ilustrací, symbolů, souvztažností a vylíčení. Protože všechny zobrazují duchovní principy v nejzevnější části nejvíce zevního stupně prostřednictvím nejzevnější ilustrace a protože Stvořitel je vždy přítomen ve Svých duchovních principech, bez ohledu na to, v jaké formě jsou vyjádřeny či vnímány, vládne Stvořitel vaší planetě tím, jak na ně lidští tvorové reagují.

Druhý způsob Stvořitelova vládnutí nad vaší planetou se odvozuje z prvního. Protože se nedocílí nezávislého rozlišení duchovních principů přímo stavem niternosti lidské mysli, skrze něhož a jímž by se mohlo takové vládnutí provádět, jsou za tímto účelem použity zevní prostředky.

Jak je vám známo, mohou lidští tvorové komunikovat jeden s druhým pouze zevními prostředky – hlasivkami. Vyslovíte-li slovo, zvuk cestuje od vašich úst k uchu posluchače. Posluchač to slyší a odpovídá stejným způsobem. Tato vnější komunikace se rozšiřuje viděním. Napsali jste, co chcete sdělit. Jiní to čtou svými zevními fyzickými očima a přiměřeně odpovídají. Jak vidíte, neexistuje v lidském životě žádné přímé komunikování od jedné mysli k druhé bez zevního zprostředkování.

Stvořitel přizpůsobuje tuto situaci procesu Svého vládnutí tím, že poskytuje periodická zjevení. Posílá Svá slova některým lidským tvorům, za tímto účelem zvoleným, a ti je zapíší. Protože tato slova jsou Slovem Stvořitele – Pána Ježíše Krista, je v nich vždy přítomen. Slovo Pána Ježíše Krista sděluje všechny nutné duchovní principy v doslovném jazyce všem lidským tvorům srozumitelném. Jejich pomocí a skrze ně – v jejich vnitřním smyslu – vládne Pán Ježíš Kristus nad vaší planetou a nad všemi osudy lidských tvorů.

V procesu dějin lidstva bylo dáno několik takových zjevení. Všechna jsou zkombinována v jedné knize, zvané „Bibli Svátá“. Přítomností Slova Pána Ježíše Krista ve vašem světě a z ní pozná On/Ona přesně, co se tam děje, a je schopen vytvořit všechny potřebné podmínky k zajištění toho, aby se neudálo nic na vaší planetě a u lidských tvorů, co by nebylo v souladu se Zákonem dovolení a s Jeho/Její Božskou prozřetelností. Když Pán Ježíš Kristus vycítí, že lidští tvorové již nemají jakékoliv náležité porozumění Jeho/Jejího Slova, jak to bylo zpočátku zjeveno, poskytne nové zjevení tím, že pošle Své Slovo někomu, kdo je pro tento specifický účel zvolen, a přes toto nové zjevení projevuje moc Své vlády nad vaší planetou.

Problém s lidskými tvory je v tom, že jsou s to pochopit a přijmout jenom velmi omezený stupeň čehokoliv duchovního či jakékoliv pravdy. Kvůli této omezenosti je velmi často porce jim zjevované pravdy vnímána a chápána vně kontextu své celistvosti. Dochází zde k tomu, že lidští tvorové v procesu svých dějin mají sklon postupně ztrácet náležitý pohled, v jakém to zjevení bylo dáno, a odlučují zjevenou pravdu od jejího původního kontextu. Tak se skončí tím, že se jeho původní význam naprosto dezinterpretuje.

Když se to stane, pak samo jejich jsoucnost a bytí je ohroženo fakty, že jakmile došlo k nesprávné interpretaci, je přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Slově úplně zatemněna a Jeho/Její vláda je v nebezpečí. V takových chvílích Pán Ježíš Kristus poskytuje nové zjevení. Již pouhou napsanou přítomností tohoto zjevení na vaší planetě bez ohledu na to, zda je někdo čte, či nikoliv, bez ohledu na to, jak mnoho, či jak málo lidských tvorů je přečte a uvede v praxi – je přece jen nepřetržitá přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě zajištěna a Jeho/Její vláda trvá bez přerušení.

Třetí způsob Stvořitelovy vlády nad vaší planetou se vztahuje k druhému způsobu tak, jak se druhý vztahoval k prvnímu. Lidští tvorové, kteří neustále čtou Slovo Pána Ježíše Krista a s pozitivním a dobrým úmyslem ho uplatňují ve svém chování a životním stylu, ustanovují na vaší planetě síť duchovních spojů čili oázu pozitivního stavu. V duchovním smyslu taková komunikační síť se jmenuje svatou církví. Tato Svatá církev nemá nic společného a ani nemá co činit se žádnými takzvanými organizovanými vnějšími církvemi, existujícími v tak hojném počtu na vaší planetě. Tato Církev je duchovní entitou, kterou a skrze kterou Pán Ježíš Kristus vládne co nejúčinněji nad životy všech lidských tvorů na planetě Nula. Pokud taková Církev je někde přítomná, bez ohledu na to, jak mnoho či málo členů má, je přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě zajištěna. Kvantita v tomto ohledu nemá žádný význam, protože, jak si pamatujete, Pán Ježíš Kristus vládne z Absolutního stavu.

Dokonce jedna jediná osoba, která by četla a uplatňovala ve svém životě „Nové zjevení“ a „Bibli Svatou“, pravé Slovo Boží, byla by dostačující pro tento účel. Relativní rozpoložení jakéhokoliv daného individua zajišťuje, že absolutní působení a vláda Stvořitele trvá v absolutním smyslu. Z pozice Absolutního stavu jeho přítomnost v relativních podmínkách má absolutní hodnotu. Jak víte, úhrnný součet všeho relativního je stále ještě relativní. Může se jen přibližovat k absolutnímu, ale nikdy nemůže docílit stavu absolutnosti. Proto je jedno relativní stejné jako všechno relativní; bez ohledu na to, jak mnoho relativního máte, vždy budou jen relativní. Z pozice absolutna je všechno relativní známo v absolutním smyslu.

Takže Pán Ježíš Kristus, jsa přítomen ve Svém Slově v absolutním smyslu, je schopen rozeznat všechny události na planetě Nula a řídit všechny osudy relativních lidských tvorů ve shodě se všemi zákony Své Božské prozřetelnosti. Navíc, z každého oponování vůči Novému zjevení či z jeho odmítnutí jakýmkoliv lidským tvorem Pán Ježíš Kristus zjišťuje, jaký je povšechný trend lidských výběrů. Podle toho zjištění uvádí příznivé podmínky pro manifestování všech důsledků, následků a výsledků takových výběrů. Takto tedy vládne Pán Ježíš Kristus nad planetou Nula a lidským životem.

Jak vidíte, schází mezi těmito třemi mody vládnutí modus čtvrtý. Jak si vzpomínáte, vztahuje se čtvrtý modus k vládnutí z pozice zevnějšnosti. Fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista v té zevnějšnosti dovoluje, aby vládnutí bylo bilaterální, jdoucí ve dvou směrech: Ze zevnějšku k vnitřku a ze zevnějšnosti vnějšku k jeho vlastnímu vnitřku. Je pro to důvod, proč čtvrtý modus vládnutí není na vaší planetě tentokrát proveditelný. Jak si vzpomínáte, bylo povoleno, aby lidský život i planeta Nula vešly do jsoucnosti a bytí jenom pro jediný účel: Zobrazit všechny důsledky, následky a výsledky aktivovaného negativního stavu.

V jednom smyslu může být lidský život vnímán jako nahromadění zkušeností s tím cílem, aby učinily dostupnými všechny náležité mody života pro výběr ze strany každého v jsoucnosti a bytí. Není tudíž lidský život konečnou volbou sám o sobě a v sobě, nýbrž přechodným či dočasným předmětem výběru do té doby, než účel

ilustrování tohoto důležitého faktu bude splněn. Jakmile je splněn, pak typický lidský život – tak, jak je projevován a rozvíjen na planetě Nula – nebude již mít žádný smysl.

Ježto lidský život je procesem shromažďování všech nutných důležitých zkušeností a protože není sám sebou a o sobě předmětem konečného výběru, nemůže být – pro svou pozici i svůj účel – ovlivněn žádným faktorem donucení. Jakýkoliv donucující činitel by porušil účelovost lidského života, pro jakou mu bylo dovoleno vejít do jsoucna a bytí. Přijetí takového donucujícího faktoru by učinilo lidský život předmětem konečné volby. Učinit to věcí definitivního výběru by znamenalo uzamknout lidský život do stavu permanence.

Pro tuto povahu a účel lidského života nemohou lidští tvorové – pokud se nacházejí na planetě Nula – učinit konečný výběr. Nemají žádné základy či základnu, na níž by mohli provést konečnou volbu ve věci své vlastní konečné budoucnosti. Toto rozpoložení je povahou jejich zobrazujícího účelu. Pokud ještě něco zůstává v přirozenosti negativního stavu, co se má zobrazit a z čeho je třeba se poučit, žádná konečná volba nemůže být provedena během života na planetě Nula, neboť by to blokovalo možnost toho osudově závažného zobrazení. Když si jednou něco zvolíte v konečném smyslu, pak již nejste předmětem zobrazení ničeho jiného, než toho, co jste si zvolili v konečném smyslu.

Tot' jeden z mnoha důvodů, proč lidští tvorové nemohou být souzeni z pozice planety Nula, pokud vykonávají tuto ilustrativní funkci. Teprve až opustí planetu Nula a přijdou do intermediálního světa duchů, jsou uvedeni do různých podmínek, stavů a procesů duchovní skutečnosti; dá se jim tam náležitá základna k provedení osobní konečné volby. Ta volba pak určí jejich budoucí osudy.

Kdyby se tedy Pán Ježíš Kristus objevil na planetě Nula osobně ve Svém fyzickém těle, ve Své moci a slávě, pak by porušil existující podmínky ilustrativní povahy lidského života. A nejen to: Tím by uvedl všechny lidské tvory do alternativy nemít žádnou jinou možnost, než přijmout Jeho/Její Absolutní jsoucno a Bytí. Již pouhou Svou fyzickou přítomností – tím, že lidští tvorové nejsou ve stavu ani procesu konečného výběru, Pán Ježíš Kristus by je přinutil k provedení toho posledního výběru z pozice donucení a nikoliv svobody volby.

Nikdo nemůže mít zásluhu na tom, že přijme Pána Ježíše Krista z pozice donucení a ne ve svobodě volby. Nemůže se to zachytit v jedincově nejhlubší niternosti, kde by to platilo. Jediné, co se může inkorporovat do nejhlubší niternosti, je to, co bylo přijato ve stavu a v procesu svobody volby a se svobodnou vůlí. Přijetím Pána Ježíše Krista takovým nepříznivým způsobem by mohlo uzavřít navždy nejniternější duchovní mysl lidských tvorů, a tak by lidští tvorové nemohli být spaseni. Spasení k vám může přijít jenom z pozice nejhlubšího nitra nebo ve směru z niternosti k vnějšku. Nevhodný způsob přijetí Pána Ježíše Krista by byl z pozice zevniternosti. A z té pozice se nic z toho nemůže přisoudit ani lidským tvorům, ani vůbec nikomu. Bylo by to porušením všech multiverzálních zákonů a principů. A porušit takové zákony a principy znamená konec nejen pro lidské tvory, ale i pro celý multivesmír. Je však něco jiného, když se Pán Ježíš Kristus objeví fyzicky a osobně v peklech a všech jiných oblastech zóny vymístění. Lidé tam jsou ne v přechodném stavu, nýbrž ve stavu své konečné volby. Z té pozice nemusí reagovat na fyzickou přítomnost Pána Ježíše Krista způsobem, jaký by byl v rozporu s jejich konečným výběrem. Nicméně povaha této konečné volby je taková, že když jednou víte, co je ta konečná volba, pak ji můžete, chcete-li, zrevidovat.

Existují určité dobře definované kroky a procedury, jak se tento zvrát může docílit. Fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista mezi obyvateli pekel a ostatních oblastí zóny vymístění umožňuje, aby k uskutečnění toho zvratu došlo. Důvodem zde je to, že jejich konečné volby byly učiněny na základě falešných premis či přijetí nepravd. Závazek žít podle přijatých nepravd nezavazuje, neboť je falešný. Proto zvrát z tohoto konečného výběru je možný.

Taková není situace s lidskými tvory. Po dobu svého pobytu na planetě Nula jsou v modu hromadění zkušeností a v roli ilustrativních příkladů toho, co se nemá volit. Pokud zobrazujete něco, co se nemá volit, pak to zobrazování podle správného postoje nemůže vám být přisouzeno jako konečná volba, neboť přece je zobrazením toho, co nevolit. Nemůžete si zvolit to, co se nemá volit, pokud jste sám zobrazením toho faktu. Jediná pozice, z jaké si můžete zvolit to, co se nemá volit, je z pozice neilustrativního modu života. Fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě v této době by odřízla jakoukoliv možnost dalšího zobrazování toho, co se nemá volit. Být odříznutými od jediného prostředku a účelu svého života – i když si to neuvědomují či nemají znalost o tom, v čem spočívá účel a význam jejich života – nebyli by lidští tvorové schopni přežít fyzickou přítomnost Pána Ježíše Krista mezi sebou. Z tohoto důvodu nevládne Pán Ježíš Kristus nad planetou Nula čtvrtým způsobem Svého působení.

Bude to však něco jiného, až lidští tvorové ukončí tento ilustrativní způsob svého života. Pokud si pamatujete, v určitém bodě negativní stav na vaší planetě úplně zvítězí. Tímto dostižením nastane konec ilustrativnímu modu lidského života. Pak tehdy a jenom tehdy dojde k započetí poslední fáze Druhého příchodu Pána Ježíše Krista a Pán Ježíš Kristus se objeví na planetě Nula také fyzicky. V tu chvíli dojde ke konečné volbě zastavit ilustrativní způsob lidského života. Díky konečné volbě fyzické objevení se Pána Ježíše Krista na vaší planetě neohrozí nikoho ani nic na ní. Po dovršení konečné fáze posledního soudu a po navrácení planety Nula do jejího původního postavení – z něhož byla násilně odvečena – bude také zaveden na vaší planetě čtvrtý modus vlády Pána Ježíše Krista. Tím faktem dojde k plodnému rozkvětu nového časového cyklu i jsoucna a bytí. Víc lidská mysl nemůže obsáhnout.

„Ten/Ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“